

Στον ιερό Βράχο του Αρείου Πάγου τίμησε η Εκκλησία της Ελλάδος τον Απόστολο των Εθνών Παύλο (ΦΩΤΟ)

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Στον ιερό Βράχο του Αρείου Πάγου τίμησε το απόγευμα η Εκκλησία της Ελλάδος τον [Απόστολο των Εθνών Παύλο](#) σε ανάμνηση του κηρύγματός του προς τους Αθηναίους. Στον Μεγάλο Πανηγυρικό [Εσπερινό](#) χοροστάτησε ο [Αρχιεπίσκοπος Αθηνών](#) και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμος. Παρέστησαν Αρχιερείς, εκπρόσωποι της Πολιτείας, των σωμάτων ασφαλείας και των ενόπλων δυνάμεων, κληρικοί και λαϊκοί.

Κατά τον Εσπερινό μίλησε ο Αρχιμανδρίτης π. **Επιφάνιος Καραγεώργος**, Πρόεδρος του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου του Ι. Ν. Αγίου Αντωνίου Άνω Πατησίων, ο οποίος αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, στο ιστορικό γεγονός της

διδασκαλίας του Αποστόλου Παύλου στην Αθήνα. Μίλησε, ακόμη, για την δυσπιστία με την οποία τον αντιμετώπισαν οι Αθηναίοι και επεσήμανε ότι «εδώ, στον Άρειο Πάγο, τέθηκαν οι βάσεις για ένα διάλογο ανάμεσα στην αρχαία φιλοσοφία και στη νέα πίστη. Ένα διάλογο, που έδωσε πάρα πολλούς καρπούς και πάρα πολλές καίριες απαντήσεις, για το τι είναι ο Θεός, ο άνθρωπος και η κτίση».

Σε άλλο σημείο, ο π. Επιφάνιος μιλώντας για τα φαινόμενα και τις τάσεις που συναντούμε σε κάθε εποχή, τα οποία με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, προσπαθούν να διασπάσουν την ανθρώπινη ενότητα και να προβάλουν το πνευματικό στοιχείο του ανθρώπου, υποτιμώντας το σωματικό και υλικό μέρος του τόνισε ότι: «Αυτό είναι ιδιαίτερα εμφανές σήμερα, στην εποχή της ψηφιακής πραγματικότητας. Με διάφορες διαδικασίες περιορίζεται η σωματική συμμετοχή στις ανθρώπινες δράσεις και ο υλικός κόσμος αντικαθίσταται από εικονικές αναπαραστάσεις, από απεικάσματα. Οι σύγχρονες ραγδαίες αλλαγές δίνουν την αίσθηση στον άνθρωπο ότι μπορεί να ζήσει σε «ρυθμούς διαστημικούς, ενώ είναι επίγειος και πεπερασμένος».

Η Ιερά Σύνοδος, ενωτιζόμενη αυτήν ακριβώς την ατμόσφαιρα και τις ψηφιακές προκλήσεις, προέκρινε σοφά, με τρόπο πρωτοποριακό, την ιδέα της διοργάνωσης Διεθνούς επιστημονικού συνεδρίου με θέμα: **«Η Ορθόδοξη Θεολογία εν πορεία στην “άϋλη” πραγματικότητα της ύστερης νεωτερικότητας», με αφορμή τη συμπλήρωση 100 ετών συνεχούς παρουσίας του περιοδικού «Θεολογία»».**

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του, ο π. Επιφάνιος υπογράμμισε: «*Η Εκκλησία της Ελλάδος, και με αυτές τις αφορμές, φέρει πάλι στο προσκήνιο τον λόγο και το κήρυγμα του Αποστόλου Παύλου, περί της αξίας του σώματος και της ύλης, η οποία αποκορυφώνεται στην πίστη περί της αναστάσεως του ανθρώπινου σώματος. Αυτή η αντίληψη της Εκκλησίας περί της αξίας του σώματος και της ύλης είναι ταυτόχρονα η ελπίδα, το καινούργιο, το καινό που προβάλλει η Εκκλησία, σε ένα κόσμο που ολοένα και περισσότερο γοητεύεται από τις δυνατότητες της εξ αποστάσεως επικοινωνίας, από τη μη φυσική παρουσία! Σε ένα κόσμο που ολοένα και περισσότερο περιορίζει τη φυσική ανθρώπινη παρουσία, πιστεύοντας ίσως ότι με αυτόν τον τρόπο διευκολύνεται. Όμως, για εμάς τους Ορθοδόξους, «το σώμα είναι κάτι περισσότερο από ένα σώμα». Είναι ο ναός του Αγίου Πνεύματος. Έχει τόσο μεγάλη σημασία, που το Δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος το προσέλαβε. Όσο δεν τιμούμε το σώμα και την ύλη, η ζωή μας θα είναι λειψή και ανολοκλήρωτη!*».

Ακολουθεί ολόκληρη η ομιλία του π. Επιφανίου Καραγεώργου:

Μακαριώτατε Αρχιεπίσκοπε Αθηνών καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμε
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς
Ἀγαπητοί μου πατέρες
Ἐντιμότατοι ἄρχοντες
Ἐνδοξώτατοι ἀξιωματικοί
Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί

Εὐρισκόμεθα σήμερα συγκεντρωμένοι στὸν ἱστορικό βράχο τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ὁ
χώρος αὐτός εἶναι γνωστός ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα διότι ἐδῶ διεξάγονταν
καθοριστικές δίκες καί ὑπῆρχε ὁ βωμός τῶν Ἑρινύων ἢ Εὐμενίδων, ἀλλὰ καί τό
ἱερό του Ἀσκληπιοῦ καί τῆς Ὑγείας.

Σ' αυτόν τον τόπο έλαβε χώρα μιά όχι τυχαία συνάντηση και συζήτηση ανάμεσα στον Απόστολο Παύλο και στους Αθηναίους εκείνης τής εποχής. Όπως γνωρίζουμε, ο Απόστολος Παύλος στίς περιοδείες του συνήθιζε να επισκέπτεται τή συναγωγή τά Σάββατα, για να αναγγείλει τήν ανάσταση του Χριστού. Έπισκεπτόταν όμως και τήν αγορά κάθε πόλης και εκεί συνομιλούσε μέ όσους είχαν τήν περιέργεια να τον ακούσουν.

Τόν καιρό εκείνο ή Αθήνα αποτελούσε προσφιλή προορισμό για τούς περισσότερους κατοίκους τής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Ό Λουκάς αναφέρει ότι ή πόλη ήταν κατείδωλος. Και μάλλον δέν υπερέβαλε. Η αρχαία αγορά ήταν κατακλυσμένη κυριολεκτικά από βωμούς, αγάλματα, ανδριάντες, ιερά και άλλα οικοδομήματα. Ήταν τόσο πολλά, ώστε, σύμφωνα μέ τήν παροιμιώδη ρήση, εύκολότερα συναντούσες στό κλεινόν άστυ έναν θεό παρά ένα θνητό!

Ό Απόστολος Παύλος, όμως, βλέποντας πίσω από τά φαινόμενα, κατανοεί όλα αυτά ως έκφραση τής δίψας του Έλληνα να ανακαλύψει και να ψηλαφήσει τό θεϊό. Βαθιά πεπεισμένος ότι τό ευαγγελικό μήνυμα αφορά όλους, θέλει να τό αναγγείλει και στους Αθηναίους. Γι' αυτό και δέν τόν απογοητεύει ή προσωπική του διαπίστωση: _θεωρούντος κατείδωλον ούσαν τήν πόλιν_ (_Πράξ_ 17:16). Απεναντίας, αυτό γίνεται αφορμή για να επαινέσει τούς Αθηναίους ως _δεισιδαιμονεστέρους_, δηλαδή ως πιό θεοσεβούμενους.

Η Αθήνα ήταν ή πόλη τής σοφίας. Μιά πόλη μέ πνευματικές αναζητήσεις, ανοιχτή στους ξένους και σέ νέες ιδέες. Οί Αθηναίοι, λόγω τής φιλοσοφικής τους παραδόσεως, είχαν ασκηθεί να ακούν νέα πράγματα, νέα επιχειρήματα, και να έγείρουν αντιρρήσεις μέχρι να πειστούν. Ό Απόστολος Παύλος, πού έχαιρε ιδιαίτέρως ύψηλης μορφώσεως, αναζήτησε τόν καλύτερο δυνατό τρόπο για να μιλήσει για τή νέα πίστη στον Έναν, στον Αληθινό Θεό. Στους περιπάτους του στην αγορά, συζητούσε μέ τούς Αθηναίους, οί όποιοι άρέσκονταν να φιλοσοφούν.

Η διδασκαλία του Παύλου προκάλεσε μεγάλη έντύπωση και περιέργεια, γι' αυτό οί άρχοντες των Αθηναίων τον κάλεσαν να τούς μιλήσει επίσημα, στον Άρειο Πάγο, και να αναπτύξει τήν πίστη του.

Ό Παύλος λαμβάνει αφορμή από τόν βωμό πρός τόν άγνωστο θεό. Η ύπαρξη του βωμού αυτού σήμαινε για τόν ίδιο ότι οί Αθηναίοι, κατά βάθος, δέν είναι άπόλυτοι ως πρός τή θρησκεία. Παραδέχονται ότι δέν γνωρίζουν τά πάντα για τά θρησκευτικά θέματα και αφήνουν περιθώριο στό καινούργιο, στό νέο, στό άγνωστο. Ό Απόστολος Παύλος προσπάθησε να βρεϊ ένα μικρό άνοιγμα μέσα από τήν ίδια τήν παράδοση των Αθηναίων, ώστε μέσω αυτής να επικοινωνήσει τό

εύαγγελικό μήνυμα.

Άπευθυνόμενος λοιπόν στους Αθηναίους πού παρευρίσκονταν τούς λέγει: εἶμαι ἐδῶ γιά νά σᾶς μιλήσω γι' αὐτόν τόν ἄγνωστο θεό. Αὐτός ὁ, ἄγνωστος σέ σᾶς, θεός δέν εἶναι ἕνας ἀπό τούς πολλούς θεούς, ἀλλά εἶναι ὁ ἕνας καί μοναδικός Θεός, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Στήν ὁμιλία του, ἀκολούθησε μιά ἐνδιαφέρουσα τοποθέτηση καί προσέγγιση, πού ἀποτελεῖ ἐπιτομή τῆς ὀρθόδοξης πίστεως. Ξεκίνησε ἀπό τήν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ καί σιγά-σιγά κατεύθυνε τόν λόγο του στό πρόσωπο τοῦ ἀναστάντα Χριστοῦ.

Σᾶς θυμίζω τί τούς εἶπε, σέ ἐλεύθερη ἀπόδοση:

«Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, βλέπω ὅτι ἔχετε πολλή πίστη. Ἡ πόλη σας εἶναι γεμάτη ναούς καί βωμούς. Μάλιστα βρῆκα ἕνα βωμό ἀφιερωμένο στόν Ἄγνωστο Θεό.

Αὐτόν λοιπόν τόν Θεό, πού Τόν λατρεύετε χωρίς νά Τόν γνωρίζετε, Αὐτόν ἦρθα νά σᾶς γνωρίσω. Εἶναι ὁ Δημιουργός ὅλου τοῦ κόσμου καί τῶν ἀνθρώπων, ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς πού ὅμως δέν κατοικεῖ σέ ναούς χειροποίητους. Μέσα σ' Αὐτόν ζοῦμε καί κινούμαστε καί ὑπάρχουμε. Εἵμαστε δική του γενιά. Αὐτός ὁ Θεός μας καλεῖ σέ μετάνοια κι ἔχει καθορίσει τήν ἡμέρα πού θά κρίνει ὅλη τήν οἰκουμένη μέ δικαιοσύνη, μέσω ἑνός Ἄνδρός πού Τόν ἔχει ὀρίσει γι' αὐτόν τόν σκοπό. Κι ἔδωσε βέβαιη ἀπόδειξη σέ ὅλους ὅτι Αὐτός θά εἶναι ὁ Κριτής ἀνασταίνοντάς τον ἀπό τούς νεκρούς» (Πράξ_ 17:22-32).

Δέν θά ἦταν ὑπερβολή νά ποῦμε ὅτι ἐδῶ βρίσκουμε τά βασικά στοιχεῖα-ἄξονες τῶν μετέπειτα γνωστῶν μας Συμβόλων πίστεως.

Ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι ἄκουσαν γιά ἀνάσταση ἐκ νεκρῶν κούνησαν τό κεφάλι τους, καί τοῦ εἶπαν εἰρωνικά: «Θά μᾶς τά ξαναπεῖς ἄλλη μιά φορά».

Ὁ ἀρχαῖος κόσμος εἶχε υἱοθετήσει εὐκόλα τήν πίστη γιά τή φυσική ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ἀλλά ἡ ἐννοια τῆς ἀθανασίας ἢ ἀλλιῶς τῆς ἀναστάσεως τοῦ σώματος ἦταν ἀδιανόητη καί ἀνήκουστη γι' αὐτόν. Ἐπίσης, ἂν καί στήν ἀρχαιότητα δέν ὑπῆρχε ἐνιαῖα ἄποψη γι' αὐτό τό θέμα, ἐν τούτοις κυριαρχοῦσε ἡ ἐντύπωση ὅτι τό κέντρο τοῦ ἀνθρώπου βρίσκεται στή φυσική ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ὅπως ὑποστήριζε κυρίως ὁ Πλάτωνας. Σύμφωνα μέ τή θεωρία του, αὐτή ἡ ἀθάνατη ψυχή, γιά κάποιους λόγους πού δέν εἶναι τοῦ παρόντος, ἐξέπεσε καί ζεῖ μέσα σ' αὐτό πού ἀποκαλοῦμε σῶμα, ὕλη. Αὐτό, ὅμως, γιά τούς πλατωνικούς τουλάχιστον, ἰσοδυναμοῦσε μέ ὑποβιβασμό. Εἶναι ἐξάλλου γνωστό ὅτι, κατά τήν ἀρχαία σκέψη, μετά τή λεγόμενη «χρυσή ἐποχή» τό ἀνθρώπινο γένος διαρκῶς ἐκπίπτει σέ κάθε ἐπόμενη ἱστορική του φάση.

Αὐτή ἡ ἀντίληψη, αὐτή ἡ ἀξιωματική ἀρχή, ἀποτελοῦσε ἕνα ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο,

μία τροχοπέδη στην κατανόηση και αφομοίωση της πίστης στην ανάσταση ολόκληρου του ανθρώπου.

Ο Απόστολος Παῦλος απογοητεύτηκε από την υποδοχή τῶν Ἀθηναίων. Γι' αὐτό, ἐγκατέλειψε γρήγορα τήν πόλη τους. Ἐνδεικτικό τῆς απογοήτευσής του εἶναι ὅτι σέ καμμία ἐπιστολή του δέν ἀναφέρεται στή διέλευσή του ἀπό τήν Ἀθήνα. Φαίνεται ὅτι γνωρίζουμε αὐτό τό γεγονός, χάρη στόν Ἀπόστολο Λουκᾶ.

Ὅμως ἐνῶ τό μήνυμα τοῦ Παύλου φάνηκε νά ἔπεσε «ἐπί τήν πέτραν», ἐν τούτοις βρῆκε ἕνα ἐλάχιστο ἔστω χῶρο νά βλαστήσει. Εἶναι σημαντικό ὅτι κάποιοι, ὀλίγοι, πίστεψαν στόν λόγο του καί ἔγιναν χριστιανοί. Ἀνάμεσά τους ὁ Ἅγιος Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης, πού ἔγινε πρῶτος ἐπίσκοπος στήν Ἀθήνα, καί μιᾶ γυναῖκα, ἡ Δάμαρις.

Ἀλλά δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν ἔρχεται μέ θόρυβο καί μέ φανφάρες. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔρχεται μέσα ἀπό τό ἐκάστοτε ἱερό λείμμα, ἀπό τήν ἱερά ζύμη. Ἐδῶ, λοιπόν, στόν Ἄρειο Πάγο, τέθηκαν οἱ βάσεις γιά ἕνα διάλογο ἀνάμεσα στήν ἀρχαία φιλοσοφία καί στή νέα πίστη. Ἐνα διάλογο, πού ἔδωσε πάρα πολλούς καρπούς καί πάρα πολλές καίριες ἀπαντήσεις, γιά τό τί εἶναι ὁ Θεός, ὁ ἄνθρωπος καί ἡ κτίση.

Ἡ συνάντηση τοῦ χριστιανισμοῦ μέ τόν ἑλληνισμό δέν ἦταν μιᾶ ὑπόθεση εὐκόλη καί κυρίως δέν ἦταν ἀνώδυνη. Ὅμοίως δέν ἦταν τυχαία καί συμπτωματική. Ὁ ἑλληνισμός διψοῦσε, ἀναζητοῦσε. Ὁ ἑλληνισμός διέθετε ὅλες ἐκεῖνες τίς προϋποθέσεις τῆς σκέψεως γιά νά ἐκφραστεῖ τό εὐαγγελικό μήνυμα, καί ταυτόχρονα προσλήφθηκε ἀπό αὐτό.

Ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία πιστοποιεῖ ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ συγκροτήθηκε «ἐξ ἐθνῶν». Ὁ ἑλληνισμός χάρισε τή γλῶσσα του. Δέν μπορεῖ νά εἶναι τόσο τυχαῖο ὅτι τό εὐαγγέλιο γράφτηκε στά ἑλληνικά. Αὐτό δέ σημαίνει ὅτι δέν μπορεῖ νά μεταφράζεται, ὅμως πάντα μεταφράζεται ἀπό τά ἑλληνικά.

Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ὅλα τά ὄντα –καί ὄχι βέβαια μόνο τό ἀνθρώπινο σῶμα– δέν εἶναι ὄντολογικά καί ἀξιολογικά κατώτερα ὄντα, ἀλλά ὡς κτίσματα τοῦ Θεοῦ εἶναι «καλά λίαν» καί ἔχουν τή δυνατότητα νά συμμετάσχουν καί αὐτά στήν ἄκτιστη χάρη καί νά γίνουν ἄφθαρτα.

Σ' αὐτό τό σημεῖο καταθέτω τή σκέψη τοῦ πατρός Γεωργίου Φλωρόφσκυ, ὁ ὁποῖος τονίζει: ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι μόνο καί κυρίως ἡ ψυχὴ –ὅπως πίστευαν οἱ πλατωνικοί– ἀλλά τό «συναμφότερον» ἐκ σώματος καί ψυχῆς.

Ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ δέν συγκροτεῖ ἀπό μόνη της τήν ἀνθρώπινη ὑπόσταση, ἀλλά εἶναι «ἐνυπόστατη». Καί τό σῶμα εἶναι ἐπίσης «ἐνυπόστατον» καί τό

συναμφοότερον ἀποτελεῖ τήν ἀνθρώπινη ὑπόσταση, τό ἀνθρώπινο πρόσωπο.

Ἀλλά γιά τούς ἀρχαίους φιλοσόφους, καί δὴ τούς πλατωνικούς, ἡ ἀνάσταση τῶν σωμάτων σήμαινε ἐπανεγκλωβισμό τῆς ψυχῆς στό σῶμα, διαιώνιση τῆς κατάστασης τῆς «ἐξορίας». Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι ὁ πλατωνικός Κέλσος εἰρωνευόταν τούς χριστιανούς καί τούς κατηγοροῦσε ὡς «φιλοσώματον γένος», ἐνῶ ἕνας ἄλλας πλατωνικός, ὁ Πλωτῖνος, αἰσθανόταν ντροπή γιατί ἔφερε σῶμα.

Σῶμα χωρίς ψυχή εἶναι πτῶμα, ἀλλά καί ψυχή χωρίς σῶμα εἶναι φάντασμα.

Γιά τήν Ὁρθόδοξη Θεολογία καί Ἐκκλησία εἶναι σαφές ὅτι τό σῶμα δέν εἶναι κάτι κατώτερο. Παρ' ὅλα αὐτά, στό διάβα τῶν αἰώνων πάντα ὑπάρχουν ἀντιλήψεις, πού μέ ἔμμεσους καί ἄμεσους τρόπους στέκονται ὑποτιμητικά ἀπέναντι στό ἀνθρώπινο σῶμα καί τήν ὕλη εὐρύτερα. Ἴσως γιατί «τό ἀνθρώπινο σῶμα ἐκφράζει μέ ἀποκαλυπτικό τρόπο τή διάσταση τῆς φθορᾶς καί τό ἀνυπέρβλητο τοῦ θανάτου».

Σέ κάθε ἐποχή συναντοῦμε φαινόμενα καί τάσεις πού, μέ τόν ἕναν ἢ τόν ἄλλο τρόπο, προσπαθοῦν νά διασπάσουν τήν ἀνθρώπινη ἐνότητα καί νά προβάλουν τό πνευματικό στοιχεῖο τοῦ ἀνθρώπου, ὑποτιμώντας το σωματικό καί ὕλικό μέρος του.

Αὐτό εἶναι ἰδιαίτερα ἐμφανές σήμερα, στήν ἐποχή τῆς ψηφιακῆς πραγματικότητας. Μέ διάφορες διαδικασίες περιορίζεται ἡ σωματική συμμετοχή στίς ἀνθρώπινες δράσεις καί ὁ ὕλικός κόσμος ἀντικαθίσταται ἀπό εἰκονικές ἀναπαραστάσεις, ἀπό ἀπεικάσματα. Οἱ σύγχρονες ραγδαῖες ἀλλαγές δίνουν τήν αἴσθηση στόν ἄνθρωπο ὅτι μπορεῖ νά ζήσει σέ «ρυθμούς διαστημικούς, ἐνῶ εἶναι ἐπίγειος καί πεπερασμένος».

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἐνωτιζόμενη αὐτήν ἀκριβῶς την ἀτμόσφαιρα καί τίς ψηφιακές προκλήσεις, προέκρινε σοφά, μέ τρόπο πρωτοποριακό, τήν ἰδέα τῆς διοργάνωσης Διεθνοῦς ἐπιστημονικοῦ συνεδρίου μέ θέμα: «Ἡ Ὁρθόδοξη θεολογία _ἐν πορείᾳ_ στήν “ἄϋλη” πραγματικότητα τῆς ὕστερης νεωτερικότητας», μέ ἀφορμή τή συμπλήρωση 100 ἐτῶν συνεχοῦς παρουσίας τοῦ περιοδικοῦ _Θεολογία_.

Μακαριώτατε,

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, καί μέ αὐτές τίς ἀφορμές, φέρει πάλι στό προσκήνιο τόν λόγο καί τό κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, περί τῆς ἀξίας τοῦ σώματος καί τῆς ὕλης, ἡ ὁποία ἀποκορυφώνεται στήν πίστη περί τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

Αὐτή ἡ ἀντίληψη τῆς Ἐκκλησίας περί τῆς ἀξίας τοῦ σώματος καί τῆς ὕλης εἶναι ταυτόχρονα ἡ ἐλπίδα, τό καινούργιο, τό καινό (μέ ἄλφα γιῶτα) πού προβάλλει ἡ

Ἐκκλησία, σέ ἓνα κόσμο πού ὀλοένα καί περισσότερο γοητεύεται ἀπό τίς δυνατότητες τῆς ἐξ ἀποστάσεως ἐπικοινωνίας, ἀπό τή μή φυσική παρουσία!

Σέ ἓνα κόσμο πού ὀλοένα καί περισσότερο περιορίζει τή φυσική ἀνθρώπινη παρουσία, πιστεύοντας ἴσως ὅτι μέ αὐτόν τόν τρόπο διευκολύνεται. Ὅμως, γιά ἐμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, «τό σῶμα εἶναι κάτι περισσότερο ἀπό ἓνα σῶμα». Εἶναι ὁ

Πρόσωπο
λη, ἡ ζωή

Ἰ

Φωτογραφίες: Χρήστος Μπόνης